

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 208: Chỉ Y Theo Lời Ta Dạy Hai Bên Đều Không Trụ Mà Tu Hành. Vốn Dĩ Lấy Vô Trụ Làm Chủ, Nếu Không Thì Chẳng Phải Là Đại Thừa Phật Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 014)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Chỉ y theo lời ta dạy hai bên đều không trụ mà tu hành. Vốn dĩ lấy vô trụ làm chủ, nếu không thì chẳng phải là Đại Thừa Phật Pháp.】

Câu nói này đã khẳng định chắc chắn rằng, Đại Thừa Phật Pháp được thiết lập trên nền tảng của “Vô trụ” (không trụ vào đâu). Nếu quý vị có chỗ trụ, thì đó chẳng phải là Đại Thừa Phật Pháp; chỉ có “Vô trụ” mới đích thực là Đại Thừa. Chúng ta hãy nói rõ hơn một chút, nói cho minh bạch hơn một chút: “Trụ” chính là chấp trước. Đại Thừa Phật Pháp là không chấp trước. Chẳng những hết thảy pháp thế gian không chấp trước, mà ngay cả Phật pháp cũng không chấp trước, đó mới gọi là Đại Thừa pháp. Hễ còn chút chấp trước nào thì chẳng phải là Đại Thừa Phật Pháp. Từ chỗ này, chúng ta cũng thấu hiểu được, thấu hiểu điều gì? Thấu hiểu thế nào gọi là Phật pháp. Hễ còn có phân biệt, có chấp trước thì không phải là Phật pháp. Là hết thảy phân biệt chấp trước, đó mới gọi là Phật pháp.

Trong *Kinh Pháp Bảo Đàn* có ghi chép lại sự kiện Lục Tổ gặp gỡ Ngài Ấn Tông. Pháp sư Ấn Tông là người thật hiếm có, thật không dễ dàng gì, Ngài chẳng phải là người thường. Năm xưa, Sư Ấn Tông là vị Đại pháp sư nổi tiếng nhất, được đại chúng ngưỡng mộ nhất ở vùng Quảng Đông. Lục Tổ lánh nạn trong đội thợ săn suốt mười lăm năm, sau đó rời đội thợ săn đi đến Quảng Châu, đúng lúc gặp Pháp sư Ấn Tông đang giảng *Kinh Niết Bàn*, nhờ cơ duyên ấy mà hội ngộ.

Sau này, khi Pháp sư Ấn Tông biết Ngài là người truyền thừa của Ngũ Tổ Hoằng Nhẫn, tức là Tổ thứ sáu của Thiên Tông, Sư liền lập tức đối với Ngài

cung kính hết mực, đây là điều mà người bên cạnh không làm được. Nghe Lục Tổ thuyết pháp, Sư khâm phục đến năm vóc sát đất. Sư có hỏi một câu: “Khi Ngài ở Huỳnh Mai, ngoài việc Ngũ Tổ truyền pháp cho Ngài, bình thường Ngũ Tổ có nói, có giảng về những chuyện thiền định giải thoát hay không?”.

Lục Tổ trả lời thế nào? Ngài đáp: “Thiền định, giải thoát là nhị pháp (pháp hai bên), nhị pháp chẳng phải là Phật pháp”. Nhị pháp thì có phân biệt, có chấp trước. Chẳng phải ý nghĩa của kinh này cũng nằm ở chỗ đó sao? Có phân biệt, có chấp trước, thì không phải là Phật pháp; Phật pháp là pháp bất nhị, pháp bất nhị là không có phân biệt chấp trước.

Ngài Ấn Tông bèn thế phát (xuống tóc) cho Lục Tổ, cho nên sư phụ thế phát của Lục Tổ chính là Ngài Ấn Tông. Sau khi Ngài Ấn Tông thế phát cho Lục Tổ xong, Sư lại quay ngược lại bái Lục Tổ làm thầy. Thật là hiếm có! Thật là hy hữu! Quý vị nói xem tâm lượng ấy rộng lớn biết bao, quý vị nói xem tâm của Ngài thanh tịnh đến nhường nào. Ở người khác mà tâm lượng nhỏ hẹp, thì “ta nhận con làm đệ tử đã là quý hóa lắm rồi”, đằng này Ngài lại quay đầu bái đệ tử làm thầy.

Cái lay bái làm thầy này của Ngài, quý vị thử nghĩ xem, lập tức đưa Lục Tổ lên vị trí cao nhất. Ngài Ấn Tông vốn dĩ là số một, nay đưa Lục Tổ lên, thì Lục Tổ trở thành “số một của số một”. Pháp duyên của Lục Tổ thù thắng đến như vậy, có được thành tựu như vậy, công đức này toàn bộ là của Ngài Ấn Tông. Lục Tổ là phi thường nhân (người phi thường), Ngài Ấn Tông cũng là phi thường nhân. Lục Tổ nếu không gặp được Ngài Ấn Tông thì rất khó mà xuất đầu lộ diện. Nếu Lục Tổ muốn tự mình hoằng pháp lợi sanh ở đó, muốn đạt được độ nhận biết tương đối để có thể tiếp dẫn đại chúng, quý vị phải biết là sẽ cần tốn bao nhiêu năm tháng. Gặp được Ngài Ấn Tông thì chẳng tốn chút sức lực nào, Ngài Ấn Tông một cái nâng đỡ liền đưa Lục Tổ lên cao, cũng đồng nghĩa với việc Ngài Ấn Tông đã đem nền tảng mấy mươi năm của mình dâng tặng cho Lục Tổ, đây là bậc phi thường.

Chúng ta cũng có thể nói thế này: Thành tựu cả đời của Lục Tổ, chính là thành tựu của Ngài Ấn Tông. Thật tình mà nói, Ngài Ấn Tông còn cao minh hơn cả Lục Tổ. Lục Tổ thành tựu còn phải suốt đời độ hóa chúng sanh, còn phải suốt đời giáo hóa; còn thành tựu của Ngài Ấn Tông, cũng giống như Ngài là Chủ tịch hội đồng quản trị, mời một vị Tổng giám đốc về làm thay cho mình, mình không cần quản lý sự vụ mà vẫn thành tựu, quý vị mới biết đó gọi là bậc

cao nhân thật sự. Cho nên Ngài Ấn Tông, thật sự mà nói, hẳn là Phật Bồ Tát tái lai, bởi vì phàm phu không thể có độ lượng lớn đến thế, không thể có trí huệ cao đến thế.

“Lại trả lời nên trụ như thế nào”, đây là chính thức trả lời ông ấy. Đã giảng giải nhiều như vậy rồi, phía trước Tôn giả Tu Bồ Đề hỏi: “Nên trụ như thế nào, làm sao để hàng phục tâm ấy?”, đến chỗ này mới tổng kết, mới chính thức đáp lời ông. Ý nói rằng: Chỉ y theo lời ta dạy hai bên đều không trụ mà tu hành, đây chính là “Vô sở trụ” (không có chỗ trụ).